

N:o 43.

Ank. till Riksd. kansli den 8 april 1904, kl. 2 e. m.

Utlåtande, i anledning af Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om vissa internationella förhållanden rörande äktenskap och förmynderskap samt till lag om äktenskaps afslutande inför svensk diplomatisk eller konsulär ämbetsman i utlandet.

Genom en den 31 december nästlidet år aflåten proposition, n:o 21, som blifvit af båda kamrarna till lagutskottet hänvisad, har Kungl. Maj:t under återopande af propositionen bilagda, i statsrådet och högsta domstolen förda protokoll föreslagit Riksdagen att antaga följande förslag till

1:o) **L a g**

om vissa internationella rättsförhållanden rörande äktenskap och förmynderskap.

Härigenom förordnas som följer:

Bih. till Riksd. Prot. 1904. 7 Saml. 35 Häft. (N:o 43.)

1 kap.**Om äktenskaps ingående.****1 §.**

Svensk undersåte må ej å utrikes ort träda i äktenskap, utan han enligt svensk lag äger det äktenskap ingå.

2 §.

Vill utländsk undersåte inför svensk myndighet träda i äktenskap, varde hans rätt att äktenskapet ingå pröfvad efter lagen i den stat, han tillhör. Är enligt den lag medgifvet, att lagen å annan ort i sagda afseende tillämpas, må sådan lag i stället lända till efterrättelse.

Ej må dock i något fall utländsk undersåte, som är gift, inför svensk myndighet ingå äktenskap; ej heller må äktenskap slutas mellan dem, hvilka med hvarandra äro i sådan skyldskap, som i 1 eller 2 § af 2 kap. giftermålsbalken sägs, eller i det svägerlag, hvarom i 4 § af samma kapitel förmåles.

3 §.

Intyg, att svensk undersåte, som vill träda i äktenskap inför utländsk myndighet, enligt svensk lag äger det äktenskap ingå, må ej af svensk myndighet utfärdas, innan sökandens afsikt blifvit offentligen kungjord samt tillfälle till jäfs anförande lämnats. Angående ordningen för jäfs anförande och pröfning i ty fall skall hvad därutinnan är stadgadt med afseende å äktenskaps ingående inför svensk myndighet äga motsvarande tillämpning.

Närmare föreskrifter, huru intyg, som nyss är sagdt, må erhållas, så ock bestämmelser, huru utländsk undersåte, som vill inför svensk myndighet träda i äktenskap, må styrka, att hinder mot det äktenskaps afslutande ej är för handen, varda af Konungen meddelade.

4 §.

Hvad svensk lag stadgar i fråga om lysning till äktenskap, så ock i öfrigt om formen för äktenskaps afslutande, skall äga tillämpning äfven för det fall att utländsk undersåte vill inför svensk myndighet här i riket träda i äktenskap.

Innehåller främmande stats lag föreskrifter om lysning för det fall att undersåte i den stat vill ingå äktenskap utom sitt hemland, må giftermål inför svensk myndighet ej ske, innan visadt varder, att sådan lysning ägt rum eller att behörig myndighet i den främmande staten från den lysning meddelat befrielse. Ej må dock sådan lysnings försummande här föranleda äktenskapets ogiltighet, ändå att den påföljd är i den främmande statens lag stadgad.

5 §.

Har med Konungens tillstånd främmande stat åt sina här i riket anställda diplomatiska eller konsulära ämbetsmän uppdragit att förrätta giftermål, skall äktenskap, som i enlighet med den främmande statens lag inför sådan ämbetsman ingåtts mellan utländska undersåtar, anses vara i behörig form afslutadt.

6 §.

Är äktenskap å utrikes ort slutet i form, som lagen å den ort föreskrifver, skall äktenskapet, ehvad fråga är om svenska eller utländska undersåtar, här i riket anses vara i behörig form afslutadt.

7 §.

Giftermål, som i främmande stats tjänst anställd diplomatisk eller konsulär ämbetsman å utrikes ort förrättat i enlighet med lagen i sagda stat, vare här i riket gällande, så framt hvarken mannen eller kvinnan var undersåte i den stat, å hvars område giftermålet skett, samt sistnämnda stat icke förvägrat ämbetsmannen att giftermål förrätta.

Om giftermål inför svensk diplomatisk eller konsulär ämbetsman i utlandet är särskildt stadgad.

8 §.

Är giftermål mellan svenska undersåtar å utrikes ort af präst inom svenska kyrkan förrättadt i enlighet med svensk lags föreskrifter, vare det här för giltigt hållet.

9 §.

Hafva utländska undersåtar å utrikes ort ingått äktenskap, utan att föreskrifterna i 6 eller 7 § blifvit iakttagna, må giftermålet ej här hållas för giltigt, utan så är att äktenskapet i deras hemland eller, om de tillhörde olika stater, i hvarderas hemland anses vara i behörig form afslutadt.

2 kap.

Om återgång af äktenskap.

1 §.

Väckes talan om återgång af äktenskap, som i behörig form slutits mellan utländska undersåtar; är orsak till återgång för handen enligt lagen i den stat, makarne vid äktenskapets ingående tillhörde, eller, om de tillhörde olika stater, enligt någondera statens lag, och har Konungen förordnat, att lag, som nu är sagd, må i ty fall vinna tillämpning, ändå att orsak till återgång ej finnes enligt svensk lag, gånge äktenskapet åter. Ägde make, enligt sitt hemlands lag, för behörighet att träda i äktenskap åberopa lagen å annan ort, skall beträffande den make sådan lag vinna tillämpning, om äktenskapet enligt den lag är giltigt.

Är ej förordnande, hvarom här förut är sagdt, af Konungen meddeladt, må ej till återgång dömas, med mindre orsak därtill finnes jämväl enligt svensk lag.

2 §.

Ej må i något fall äktenskap här i riket förklaras ogillt af den anledning att det ingåtts i strid mot främmande lags föreskrift, att tidigare äktenskap skall, oaktadt det är genom skillnad upplöst, utgöra hinder för nytt äktenskap, eller emot förbud mot äktenskap mellan dem, som äro af olika religion, eller emot äktenskapsförbud, som grundar sig å prästerligt kall eller å löfte att förblifva ogift.

3 kap.

Om skillnad i äktenskap.

1 §.

Talan om skillnad i äktenskap mellan utländska undersåtar må här i riket upptagas, om den make, mot hvilken talan väckes, här har sitt hemvist. Lag samma vare, om makarne samtidigt haft hemvist inom riket, men den make, mot hvilken talan väckes, öfvergifvit den andre eller, efter det orsak till skillnad uppstått, flyttat ur riket.

Är enligt lagen i den stat, makarne tillhöra, åt inländsk myndighet förbehållet, i allmänhet eller för vissa fall, att pröfva talan om äktenskapskillnad mellan sagda stats undersåtar, må ej, i strid mot dylikt förbehåll, sådan talan här i riket upptagas, med mindre fråga är om skillnad i äktenskap, som i makarnes hemland anses ej vara i behörig form afslutadt.

2 §.

Ej må i något fall skillnad i äktenskap mellan främmande stats undersåtar sökas hos Konungen, med mindre skillnad, som i sådan ordning beviljas, kan vinna erkännande i makarnes hemland.

3 §

Skillnad i äktenskap mellan utländska undersåtar må ej beviljas, utan så är att enligt lagen i den stat, makarne tillhöra, äktenskap må

genom skillnad upplösas, samt orsak till skillnad är för handen ej mindre enligt sagda lag än ock enligt svensk lag.

Hafva makarne förut tillhört annan främmande stat, må ej för vinnande af skillnad åberopas hvad som under den tid inträffat, med mindre skillnad på grund däraf är medgifven jämväl enligt där gällande lag.

4 §.

Makar, som tillhöra främmande stat men hafva hemvist här i riket, må, ändå att skillnad i äktenskapet ej kan här meddelas, till säng och säte skiljas i den ordning 14 kap. giftermålsbalken stadgar. Är talan om äktenskapets upplösning eller om ständig skillnad till säng och säte anhängiggjord i makarnes hemland, må skillnad till säng och säte på ett år här beviljas, utan att varningar föregått; dock skall beslutet därom upphöra att äga tillämpning, där den i makarnes hemland väckta talan blifvit återkallad eller ogillad.

Huru med bo och barnens uppehälle förhållas skall under den tid, makarne enligt beslut af svensk domstol äro till säng och säte skilda, därom gälle hvad i 15 kap. giftermålsbalken stadgas.

5 §.

Är af myndighet i främmande stat äktenskapsskillnad eller ständig skillnad till säng och säte beviljad mellan undersåtar i samma stat, lände det beslut här i riket till efterrättelse.

6 §.

Har myndighet i främmande stat beviljat äktenskapsskillnad eller ständig skillnad till säng och säte mellan undersåtar i annan stat, må, med iakttagande likväl af hvad i 8 § sägs, det beslut här lända till efterrättelse, under villkor

att, med motsvarande tillämpning af hvad i 1 § är stadgadt i afseende å svensk myndighets behörighet att upptaga talan om äktenskapsskillnad mellan undersåtar i annan stat, det finnes hafva tillkommit myndighet i den stat, där beslutet meddelats, att målet upptaga; samt

att orsak till sådan skillnad, som genom beslutet meddelats, varit för handen enligt lagen i den stat, makarne tillhörde.

Är beslutet meddeladt af annan myndighet än domstol, må det, där fråga är om utländska undersåtar, ej lända till efterrättelse, om det af sagda anledning ej kan vinna erkännande i makarnes hemland.

7 §.

Vill någon här i riket erhålla stadfästelse å beslut, hvarom i 6 § sägs, göra därom ansökan hos Svea hofrätt, och pröfve hofrätten, om de i sagda § stadgade villkor äro för handen. Har i ärende, hvarom nu är sagdt, beslutet blifvit stadfäst, gälle stadfästelsen såsom laga kraft ägande dom. Varder ansökan om stadfästelse afslagen, vare det ej hinder för ny ansökan.

8 §.

Såvidt angår fränskild makes rätt att träda i nytt äktenskap, må beslut om äktenskapsskillnad, hvarom i 6 § sägs, ej vinna tillämpning, innan stadfästelse å beslutet meddelats i den ordning, 7 § stadgar.

4. kap.

Om förmyndarskap för minderårige.

1 §.

Afider svensk undersåte, hvilken ej har hemvist inom riket, och efterlämnar han barn, som ej uppnått myndig ålder, må förmyndare här förordnas, om det pröfvas lända till den omyndiges nytta. Ej må den omständigheten, att förmyndare blifvit inom främmande stat tillsatt, utgöra hinder mot förmyndares förordnande här i riket.

Förmyndares förordnande ankomme i fall, som nu är sagdt, å den rätt, därunder den afidne sist haft hemvist inom riket. Har han ej här haft hemvist, gälle såsom hans hemort Stockholms stad.

Varder förmyndare förordnad, göra rätten ofördröjligen därom anmälan hos ministern för utrikes ärendena.

2 §.

Är förmynderskap för minderårig utländsk undersåte anordnad i enlighet med lagen i den stat, han tillhör, lände den lag till efterrättelse i fråga om förmyndares befogenhet att handla å den omyndiges vägnar. Med tillsyn å sådant förmynderskap eller med tvist, som förmynderskapet rör, tage ej domstol här i riket befattning.

3 §.

Har utländsk undersåte, som enligt lagen i den stat, han tillhör, bör på grund af minderårighet förses med förmyndare, hemvist här i riket, inhänte rätten, genom bemedling af ministern för utrikes ärendena, upplysning, huruvida förmynderskap kommer att anordnas i enlighet med den främmande statens lag. Kommer ej sådant förmynderskap att anordnas, varde förmyndare af rätten tillsatt i enlighet med svensk lag och lände den lag jämväl till efterrättelse i fråga om förmyndarens befogenhet och åligganden samt beträffande tillsyn å förmynderskapets förvaltning. För omyndig, hvarom här är fråga, må utländsk undersåte, som har hemvist inom riket, till förmyndare förordnas.

Omsorgen om förmyndares förordnande i fall, som nu är sagdt, ligge, där ej annan domstol är behörig, å den rätt, därunder den omyndige har sitt hemvist.

4 §.

Kommer, sedan förmyndare för omyndig utländsk undersåte här förordnats, till rättens kännedom, att förmynderskap blifvit för honom anordnad i enlighet med lagen i den stat, han tillhör, varde den af rätten förordnade förmyndaren entledigad.

5 §.

Finnes, i fall som i 3 § afses, den omyndige eller hans egendom sakna vård, förordne rätten god man att den omyndige förese och hans gods bevara, intill dess rätt förmyndare vården öfvertager. I afseende å

sådan god man gälle hvad om förmyndares redovisning och ansvarighet så ock om tillsyn å förmyndares förvaltning är föreskrifvet.

6 §.

Enligt lagen i den stat, omyndig tillhör, skall, ändå att förmyndare är tillsatt efter annan lag, bedömas, när behof af förmyndare upphör.

5. kap.

Särskilda bestämmelser.

1 §.

Skall, enligt hvad här förut är sagdt, främmande stats lag lända till efterrättelse, och äro för olika områden af den främmande staten särskilda lagar gällande, varde frågan, hvilken af de särskilda lagarne skall tillämpas, bedömd efter hvad i den främmande staten må i sådant afseende vara föreskrifvet.

Saknas sådan föreskrift, skall för den, som har hemvist inom den stat, han tillhör, gälla lagen å hans hemort. För den, som ej har hemvist inom den stat, han tillhör, gälla lagen å den ort, där han sist inom sagda stat haft hemvist, eller, om han ej där haft hemvist, lagen i rikshufvudstaden.

2 §.

Fråga, som angår äktenskapsskillnad eller ständig skillnad till säng och säte mellan makar, hvilka äro undersåtar i olika stater, skall bedömas som om bägge makarne vore undersåtar i den stat, de sist gemensamt tillhört, eller, om de ej hafva tillhört samma stat, i den stat, mannen tillhör.

3 §.

Är, efter ty här förut är sagdt, myndighets behörighet beroende af att part äger hemvist inom den stat, myndigheten tillhör, varde frågan,

om parten där äger hemvist, pröfvad efter lagen i sagda stat; dock må hustru ej anses hafva annat hemvist än mannen, där ej enligt lagen i den stat, makarne tillhöra, hustrun äger hafva särskildt hemvist.

4 §.

Gitter ej den, som väckt talan om återgång af äktenskap eller om äktenskapsskillnad, styrka innehållet af främmande lag, hvilken, efter ty här förut är sagdt, skall lända till efterrättelse, och är ej lagens innehåll ändå för rätten känt, må hans talan ej bifallas.

Har Konungen förordnat, huru underrättelse om innehållet af främmande lag må af rätten sökas, vare rätten, där ej lagens innehåll förut är för rätten känt, pliktig att i sådan ordning därom söka underrättelse.

Genom denna lag upphäfves hvad lagen den 14 oktober 1898, innefattande vissa bestämmelser om styrkande af hinderslöshet till äktenskap, innehåller därom, att Konungen äger förordna, i hvilka fall bestämmelserna i sagda lag skola äga tillämpning i fråga om utländsk man eller kvinna.

2:o) **Lag**

om äktenskaps afslutande inför svensk diplomatisk eller konsulär ämbetsman i utlandet.

Häri genom förordnas som följer:

1 §.

Konungen äger uppdraga åt svensk diplomatisk eller konsulär ämbetsman i främmande stat att i den ordning, som i denna lag stadgas, i

äktenskap förena svenska undersåtar eller svensk undersåte med undersåte i främmande stat.

2 §.

Diplomatisk eller konsulär ämbetsman, som erhållit uppdrag, hvarom i 1 § sägs, skall, då begäran om giftermåls förrättande framställes, tillse, att mannen och kvinnan äro oförhindrade att med hvarandra ingå äktenskap.

Har Konungen förordnat, att äktenskap ej må afslutas i strid mot äktenskapshinder, som är stadgadt i lagen å den ort, där ämbetsmannen är anställd, lände det till efterrättelse.

3 §.

Yppas ej hinder mot äktenskapet, skall å beskickningen eller konsulatet anslås kungörelse, upptagande såväl mannens som kvinnans fullständiga namn samt ålder, födelseort, yrke och hemvist så ock anvisning, att den, som vill anföra jäf mot äktenskapet, äger att före viss dag hos den, som kungörelsen utfärdat, sådant jäf anmäla och styrka. Kungörelsen skall ock, där så ske kan, på sökandenas bekostnad införas ej mindre i tidning inom orten än äfven, i fall någon af dem har eller inom ett år före det begäran om giftermåls förrättande framställdes haft sitt hemvist å annan ort, i tidning inom sådan ort. Ej må giftermålet förrättas, innan den för jäfs anförande utsatta tid gått till ända.

Har lysning i laga ordning skett här i riket, skall kungörande, hvarom nu är sagdt, ej äga rum.

4 §.

Giftermål, hvarom i denna lag är fråga, skall förrättas i släktingars eller andra vittnens närvaro. Giftermålsförrättaren affordre mannen och kvinnan deras frivilliga ja och samtycke och förklare dem därpå för äkta makar. Hvad sålunda förekommit skall i protokoll upptagas, och varde protokollet af vittnen bestyrkt.

Förevarande proposition åsyftar att i vissa hänseenden reglera förhållanden, som äro en följd af den tilltagande samfärdseln mellan länder med olika rättssystem. Därigenom att det allt oftare inträffar, att rättshandlingar vidtagas i ett land af personer, tillhörande ett annat, eller avslutas mellan personer af olika nationalitet, framträder angelägenheten att stadga vissa regler för lösande af de konflikter, som kunna uppkomma mellan särskilda sinsemellan icke öfverensstämmande rättsprinciper.

Särskildt beträffande vissa till familjerätten hörande ämnen är behofvet af regler för bedömande af dessa internationella rättsförhållanden framträdande, och försök hafva länge varit å bane att fastställa vissa allmänna grundsatser härutinnan. Vid konferenser i Haag under åren 1893 och 1894 behandlades i sådant hänseende af delegerade från olika länder frågan om villkoren för äktenskaps giltighet och vid konferensen år 1894 voro jämväl spörsmålen om äktenskapskillnad och ständig skillnad till säng och säte samt förmynderskap för minderåriga föremål för handläggning. Rörande dessa ämnen uppgjordes vid en sådan internationell konferens i Haag år 1900, vid hvilken närvaro delegerade från — förutom Sverige — Belgien, Danmark, Frankrike, Italien, Luxemburg, Nederländerna, Norge, Portugal, Rumänien, Ryssland, Schweiz, Spanien, Tyskland och Österrike-Ungern, förslag till tre särskilda konventioner, som därefter biträdts af samtliga nämnda stater med undantag af Danmark, Norge och Ryssland. Kungl. Maj:ts beslut om undertecknande för Sveriges del af konventionerna fattades den 30 sistlidne maj.

För att en ratifikation af konventionerna skall kunna äga rum, erfordras emellertid, då den svenska rätten nästan helt och hållet saknar positiva lagbestämmelser rörande de ämnen, som i konventionerna afses, en tämligen genomgripande lagstiftning därutinnan, och förslag till lagbestämmelser, som sålunda synts vara af nöden, hafva utarbetats inom lagbyrån. De sålunda utarbetade förslagen hafva därefter undergått grundlagsenlig granskning inom högsta domstolen, därvid mot desamma framställdes åtskilliga anmärkningar. I anledning af dessa hafva förslagen i flera hänseenden underkastats jämkning, innan de genom föreliggande proposition öfverlämnats till Riksdagens bedömande.

Rörande innehållet i och omfånget af den nu ifrågasatta lagstiftningen torde till en början förtjäna framhållas, att densamma icke ansetts böra inskränkas till hvad af konventionernas biträdande nödvändigt befinnas. Såsom ofvan är nämndt, hafva våra grannstater Danmark och Norge icke anslutit sig till konventionerna; och äfven om man kan hysa

förhoppning, att konventionerna framdeles blifva af dem biträdda, finnas åtskilliga andra stater, särskildt inom området för den engelsk-nordamerikanska rätten, med hvilka Sverige står i så liffig samfärdsel, att genom lagstiftningens inskränkning på antydt sätt i allt för ringa mån skulle afhjälpas de missförhållanden, som saknaden af lagbud låtit framträda. At de lagbestämmelser, som borde införas, har därför ansetts böra gifvas den omfattning, att beträffande de rättsinstitut, hvarom fråga vore, måtte vinnas lösning af konflikterna gentemot lagstiftningarna i alla stater, oafsedt om de hörde till konventionsstaterna eller icke.

De hufvudsakliga grundsatser, efter hvilka ifrågavarande lagstiftning afser att reglera hithörande förhållanden, innefattas emellertid i ofvanberörda konventioner. Hvad först beträffar *förslaget till lag om vissa internationella förhållanden rörande äktenskap och förmynderskap*, gifvas i dess 1 kap., som handlar om äktenskaps ingående, regler om svensk mans behörighet att träda i äktenskap å utrikes ort, om utlänningarars behörighet att ingå äktenskap här i riket samt formerna för sådant äktenskaps afslutande äfvensom angående giltigheten här i riket af giftermål, som ägt rum å utrikes ort. I förstnämnda två hänseenden innehåller förslaget den hufvudregel, att nationell lag skall vara bestämmande, äfven om giftermålet äger rum utom hemlandet. Denna regel lärer öfverensstämma med den svenska lagstiftningens nuvarande ståndpunkt, såvidt angår egna undersåtar, men i fråga om utlänningar innebär densamma en förändring af hvad hittills gällt med afseende å giftermål inom Sverige, ity att därvid för närvarande icke tages någon hänsyn till främmande lags stadganden. Lagförslaget genomför dock icke berörda regel så följdriktigt, att hinderlöshet enligt främlingens nationella lag är i hvarje fall tillräcklig för äktenskaps ingående inför svensk myndighet. Vissa enligt svensk rätt förefintliga indispensabla äktenskapshinder hafva nämligen upprätthållits äfven gentemot utlänningar. Äktenskap inför svensk vigselmyndighet får sålunda enligt förslaget icke ingås mellan främlingar, som med hvarandra äro i sådan skyldskap eller sådant svågerlag, som enligt 2 kap. 1, 2 eller 4 § giftermålsbalken utgör äktenskapshinder, och ej heller får den, som redan är gift, i något fall inför svensk myndighet träda i nytt äktenskap, så länge det förra äktenskapet ej är lagligen upplöst.

Jämväl i fråga om återgång af äktenskap mellan utländska undersåtar, hvarom 2 kap. af förevarande lagförslag handlar, får hänsyn tagas till nationell lag, om Konungen förordnat, att sådan lag må vinna till-

lämpning, så att i dylik händelse här i riket må dömas till återgång af ett i formellt afseende giltigt äktenskap mellan utländska undersåtar, äfven om orsak till återgång finnes endast enligt den ifrågavarande nationella lagen. Undantag är dock i förslaget gjordt beträffande vissa återgångsskäl af religiös natur, på sätt 2 § af förevarande kapitel utvisar. Om förordnande, hvarom ofvan nämnts, icke af Konungen meddelas, får enligt förslaget icke dömas till återgång af ifrågavarande slags äktenskap, med mindre orsak finnes därtill jämväl enligt svensk lag.

I 3 kap. af det föreliggande förslaget innehållas stadganden, åsyftande att lösa de konflikter, som äro en följd af olikheten i de särskilda ländernas lagstiftningar beträffande äktenskapsskillnad. Sålunda förekomma i förslaget regler angående, bland annat, svensk myndighets behörighet att upptaga talan om äktenskapsskillnad mellan utländska undersåtar, samt de förutsättningar, under hvilka dels äktenskapsskillnad mellan utländska undersåtar här får ådömas, i hvilket hänseende den grundsats göres gällande, att skillnad ej får meddelas, med mindre skillnadsorsak är för handen såväl enligt makarnas nationella lag som enligt svensk lag, dels ock en af myndighet i främmande stat meddelad äktenskapsskillnad här i riket får erkännas såsom giltig; och har lagförslaget medgifvit erkännande af främmande skillnadsdom mellan svenska undersåtar endast under villkor, att skillnadsorsak enligt svensk lag är för handen. Därjämte har stadgats en särskild form för vinnande af stadfästelse här i riket å i främmande stat meddeladt beslut om äktenskapsskillnad eller ständigt skillnad till säng och säte mellan undersåtar i annan stat, ehuru dylik stadfästelse, som enligt förslaget, då förutsättningarna därför äro för handen, skall på ansökan meddelas af Svea hofrätt, är föreskrifven såsom villkor för erkännande här i riket af sådant skillnadsbeslut, allenast såvidt fråga är om frånskild makes rätt att träda i nytt äktenskap. I detta fall har det nämligen ansetts icke kunna öfverlämnas åt vigsselförrättaren att bedöma, om skillnadsbeslutet uppfyller de stadgade villkoren för dess erkännande här i riket.

Bestämmelserna i 4 kap. af förevarande lagförslag afse, såsom af rubriken till nämnda kap. framgår, endast sådana omyndiga, som icke uppnått myndig ålder. Det syfte, som ligger till grund för ifrågavarande stadganden, är, att omyndig, äfven då han vistas utom sitt hemland, bör beredas nödigt rättsskydd samt att för ernående af detta mål och särskildt för beredande af förmyndares värn och omvårdnad åt dylik omyndig med-

verkan af myndigheterna i det land, där den omyndige vistas, under vissa förutsättningar bör påkallas.

Slutligen innehåller förslaget i 5 kap. bestämmelser, som afse att lösa svårigheter vid tillämpningen af de i det föregående gifna stadgandena.

Föreliggande förslag till lag om äktenskaps afslutande inför svensk diplomatisk eller konsulär ämbetsman i utlandet åsyftar att undanröja de olägenheter, som för svensk undersåte äro förenade därmed, att det stundom kan möta svårighet för honom vid vistelse utomlands att begagna någon af de giftermålsformer, som å platsen, där han vistas, äro föreskrifna. Så är förhållandet framför allt i barbariska eller halfciviliserade länder, men äfven inom civiliserade stater kan detta inträffa dels i följd af olikhet i religion och dels emedan ej sällan en längre tids vistelse inom en stat kräfves såsom villkor för anlåtande af dess vigselmyndigheter. Resultatet af svårigheterna blifver, såsom erfarenheten visar, ofta nog, att äktenskap ingås i en form, som här i Sverige ej kan godkännas eller som å orten för giftermålet är utan verkan.

Om Sverige, på sätt nu ifrågasatts, åt sina diplomatiska och konsulära ämbetsmän förlänar befogenhet att förrätta vigsel, är detta att följa ett exempel, som gifvits af åtskilliga främmande stater.

Vid granskningen af de i förevarande proposition innefattade lagförslag har utskottet icke funnit något att mot desamma erinra, och hemställer utskottet alltså:

- a) att ofvanberörda under 1:o) intagna lagförslag må af Riksdagen antagas; samt
- b) att jämväl det under 2:o) här ofvan införda lagförslag må af Riksdagen bifallas.

Stockholm den 8 april 1904.

På lagutskottets vägnar:

CARL B. HASSELROT.

Herr *Stauff* har begärt få antecknadt, att han icke deltagit i ärendets behandling inom utskottet.